

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 428

гр. София, 18.01.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в закрито заседание на 18.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

като разгледа дело номер **4256** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на К. Ж. Г., представлявана от адв. К. Г. срещу Решение №1040-24-226/04.03.2020г. на директора на ТП на НОИ С. град, с което се потвърждава разпореждане за отказ за опускането на парично обезщетение за безработица на осн. чл. 54а от КСО.

С решение № 7105 от 29.11.2021 г. жалбата е уважена и съдът е осъдил -ответната страна да заплати в полза на жалбоподател разноски, като е приел възражението на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение за основателно, като е преценил не особено висока правна сложност на казуса, а и съобразно практиката на АССГ е намалил размера на претендираните разноски за адв. възнаграждение.

В срока по чл. 248, ал. 1, пр. първо от ГПК, вр. чл. 144 от АПК е подадена молба от жалбоподателката с искане да се измени решението в частта за разноски, с оглед присъждане на пълния претендиран размер.

От ответник, чрез процесуален представител в срока по чл. 248, ал. 2 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК е постъпило становище, с което оспорва искането на жалбоподателя.

Съдът намира молбата за допустима и частично основателна.

Твърдяната от пълномощника на жалбоподателя фактическа и правна сложност на спора в настоящия случай не е налице, искането за увеличаване на адвокатското възнаграждение заради броя заседания е неоснователно, а последното и не удостоверява законова възможност във връзка с проведени заседания да се прави извод за правна и фактическа сложност при присъждането на разноски. Твърдяното начисляване на ДДС е недоказано и в противоречие с Директива 2006/112/ ЕО на

Съвета от 28.11.2016 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност.

Цитираната от пълномощника на жалбоподателката разпоредба на чл. 7., ал. 9 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ДВ. бр.64 от 23 юли 2004 г.) се отнася за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела и е неприложима в настоящото административно дело. Съдът не е длъжен по искането на жалбоподателя, респективно на процесуалния му представител да присъжда възнаграждение за участие в съдебни заседания. Тази разпоредба има приложение при договаряне възнаграждението с упълномощителя, но не задължава съдът да се съобразява с нея, независимо от обстоятелството, че правната помощ е предоставена по реда на чл. 38 ал.2 от Закона за адвокатурата.

Следва да се има предвид, че първото отлагане на делото е по искане на процесуалния представител на жалбоподателката за запознаване с преписката, което би могло да се случи преди съдебното заседание. Призовката за насрочване на откритото съдебно заседание е била изпратена на посочения от адв. Г. електронен адрес с молба от 05.06.2020г. /л.91/ от делото.

В процесния случай, единствените извършени по делото действия са подаването на жалба срещу процесното решение и предоставянето на допълнителни доказателства в с. з., които са били известни на адв. Г. към момента на подаване на жалбата. От същия е отправено искане за събиране на доказателства. В случая е извършено минимално необходимото по закон действие за провеждане на производството. След като е извършено минимално възможното по закон, то следва да бъде присъдено и възнаграждение, съответстващо на този минимален обем от действия. Съгласно т. 3 от ТР 6/2013 г. на ОСГТК на ВКС при намаляване на подлежащото на присъждане адвокатско възнаграждение поради прекомерност по реда на ч;т. 78, ал. 5 от ГПК. съдът е свободен да намали възнаграждението до предвидения в Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размер. В случая, съгласно чл. 8., ал. 2 т.2 от Наредбата, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, за дела по КСО възнаграждението е 350 лв. каквото съдът е определил като адвокатско възнаграждение по настоящото дело.

Неоснователно е искането на адв. Г. за начисляване на ДДС върху определеното в Решение № 7105 от 29.11.2021 г. по адм. д. № 4265/2021 г. адвокатско възнаграждение.

ДДС в настоящия случай е недължим. тъй като разпоредбата на § 2а от ДР на Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения противоречи на разпоредба в Директива 2006/112/ ЕО на Съвета от 28.11.2016 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност. С Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 С ЕС е прието, че чл. 78. първа алинея, буква „а" от Директива 2006/112/ ЕО на Съвета от 28.11.2016 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално - правна уредба като разглежданата в главните

производства, по силата на която данъкът върху добавената стойност се счита за неразделна част от възнагражденията за регистрираните адвокати, ако в резултат на това тези възнаграждения подлежат на двойно облагане с ДДС. В случая § 2а от ДР на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения противоречи на чл. 78, първа алинея, буква "а" от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2016 г., както и на принципа на данъчен неутралитет, присъщ на общата система на ДДС в рамките на Европейския съюз. Изискването за тълкуване на националното право в съответствие с общностното е присъщо за системата на договора, доколкото дава възможност на националната юрисдикция да осигури пълната ефикасност на правото на Съюза, когато се произнася по спорове, с които е сезирана. При констатираното противоречие на българска правна норма с тази на Директива 2006/112/ЕО, националният съдия е длъжен да остави неприложена вътрешната правна норма, която противоречи на общностна норма. Това произтича и от общото правило, че националните юрисдикции са длъжни да осигурят съдебната защита, която произтича за правните субекти от разпоредбите на ПЕС и да гарантират пълното му действие (Решение по дело Р. и др.. С-397/01 - С-403/01; Р.. стр. 1-8835. т. 111: I. С -268/06). Поради изложените съображения, при присъждане на разноските в полза на жалбоподателката не следва да се включва и начислява ДДС, който съгласно разясненията дадени в посочените по-горе дела на СЕС - С-427/16 и С-428/16 не е дължим и не е неразделна част от адвокатското възнаграждение, а е косвен данък върху определената данъчна основа.

Отделно от горното адв. Г. не е представил доказателства, от които да е видно, че същия е регистриран по ЗДДС, нито към момента на претендиране на разноските с представения списък, нито към момента на депозираната молба по чл. 248 от ГПК.

Основателна е молбата на адв. Г. за присъждане на разноски за воденото производство пред ВАС адм. д. №2067/2021г., приключило с определение № 3559/17.03.2021г., с което е отменено определение на АССГ № 7385 от 01.10.2021г. и делото е върнато на същия съд и състав за продължаване на съдопроизводствените действия. По отношение на претенцията за присъждане на разноски ВАС е приел, че възлагането им следва да бъде осъществено съгласно чл. 226, ал. 3 АПК при новото разглеждане на делото. При този изход на спора претендираните от жалбоподателката чрез адв. Г. разноски за производството пред ВАС ще следва да и се присъдят на основание чл. 143, ал. 1, чл. 226, ал. 3 АПК в размер - 350лв., на основание чл. 8 ал.2 т.2 Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските.

По изложените съображения молбата на адв. Г. следва да бъде частично уважена, поради което АССГ, Трето отделение, 62 състав

ОПРЕДЕЛИ:

Изменя Решение № 7105 от 29.11.2021 г по адм. д. № 4256/2020г. по описа на АССГ, Трето отделение, 62 състав в частта за разноските както следва:

Осъжда ТП на НОИ С. град за заплати на адв. К. С. Г. сумата от 700 лв. /седемстотин/, представляваща адвокатско възнаграждение, определено на основание

чл. 38 ал.2 т.2 от КСО за двете съдебни инстанции.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия: